

Lekspook

Corine Nijenhuis, ruimtelijk vormgever, schrijver en blogger, kocht met haar vriend een vrachtschip 'uit het werk': de Henriëtte, een stalen klipper uit 1901. Ze verbouwden haar tot varend woonschip. Corine heeft een biografie geschreven over de Henriëtte onder de titel *Een vrouw van staal*. www.corinenijenhuis.com

Hard licht doet de stuurhutramen blinken. Vuil plakt op het glas. Nog maar even, dan was ik de winter van het schip weg. Nu lap ik ramen zodat de ruitenwissers streeploos heen en weer kunnen zwaaien. Hoewel geen regenwolk het Mariablauw van de hemel bedreigt: de belofte van een zich voorbereidend voorjaar hangt over het Amsterdam-Rijnkanaal. Een glorieuze dag om de rivier te benaderen.

Het licht knijpt als we de sluis uitvaren. Rivier de Lek glanst als een zilveren vissenvel. Tussen de vrachtschepen door varen we naar de overkant, daar mag Henriëtte een nachtje aan de remming liggen. 'Als je morgenvroeg maar weg bent,' zegt de sluiswachter, 'Vroege vogels, volle sluis.'

Wij verslapen ons. Geen licht dat ons wekt, geen wind die waarschuwt. Als ik door een patrijspoort naar buiten kijk, zie ik niets. De mist heeft Henriëtte opgeslokt. De rivier is verdwenen. De sluiswachter zwijgt in alle talen.

De ochtend verglijdt, de mist trekt niet op. Henriëtte rust stil aan de remming.

Een witte waas damp om de stuurhut, wij zitten in een aquarium. Geen geluid dringt binnen, behalve de stem op de marifoon: 'D'r zit een visser in het vaarwater.' De Martin M waarschuwt de Adelante; de vrachtschepen varen elkaar tegemoet, al zien ze dat enkel op de radar. De Ambitie, die er vlak achteraan komt, ziet niets. Hij doelt op de visser, zegt de schipper er nog bij.

Een paar uur blijft het stil. Dan meldt zich de Bona Spes: 'D'r ligt een bootje middenop.' De Risico antwoordt, het klinkt gespannen: 'Die durft!' Na nog twee meldingen wordt de waterpolitie opgeroepen. Oranje licht knippert door de witte damp boven de rivier en verdwijnt weer. De visser is onvindbaar.

De mist houdt aan. Ik wandel langs de Lek. Water klotst getemperd onder de wolkendenken. Nu en dan klinkt gebrom dat langzaam nadert. Pas vlakbij zie ik de scheepskop die direct weer in de mist verdwijnt. De wereld is verkleind tot tien meter zicht en vertraagd tot halve snelheid, de vrachtschepenstroom ernstig uitgedund.

Op de marifoon klinkt weer het vissersalarm. Opnieuw is het bootje in de vaargeul gesignaleerd, ditmaal door de Janny. De Nova Cura meldt dat het tussen de kribben verdwenen is, de opgetrommelde waterpolitie is het spoor bijster. De Enterprise trekt de conclusie. Op zorgelijke toon klinkt de schippersstem over de marifoon: 'Als je 't mij vraagt is 't een geest.'

Na twee dagen trekt de mist wat op. Henriëttes fiere neus wordt zichtbaar vanuit de stuurhut. De Lek lonkt, we wagen het erop, grommend komt ons schip tot leven. Mistfarden zweven boven de rivier, voegen samen tot een witte muur om direct weer uiteen te wijken. Ik zie een bootje in het vaarwater. Klein en grijs, als een laaghangende wolk. Er steken twee hengels uit. Wanneer we vlakbij zijn, vaart het weg. Net voor het tussen de kribben verdwijnt, draait het iets bij. Ik lees de met vale tape opgeplakte letters die de scheepsnaam vormen: Spooky.

